

at det efter den ærede Ordførers Mening var disse Love om den løvbundne Rente, som i hvert Fald for en Del var Skyld i, at man nu lever under forholdsvis gunstige Forhold i Henseende til Rentefoden, men dette er langt fra Tilfældet. Nej, Grunden til Medgangen er den rigelige Kapitalsamling, der har fundet Sted uafhængig af disse Love. De have i Virkeligheden kun været til Besvær i mange Henseender. At det kan have nogen Betydning, Mand og Mand imellem, at der er noget, der kaldes lovlig Rente, benægter jeg ikke, men i det store Erhvervsliv have disse Love kun meget ringe Betydning, saa den ærede Ordførers Udvikling i saa Henseende tror jeg ikke videre paa. Seg maa altsaa ud fra dette Standpunkt paa Medforslagsstilleres og egne Begier fraraade at vedtage dette Forslag og tilraade at blive itaaende ved, hvad vi have: en løvbunden Rente af 4 pCt., indtil det virkelig er fastslaaet, at Renten er gaaet ned til 3½ pCt.

Judenrigsministeren (Hørring):

Ved Sagens 1ste Behandling gav jeg nogle statistiske Oplysninger om de Beløb, for hvilke der i Tidens Løb er løst Rentebevillinger. Da Regnskabet for de Bevillinger, der ere udleverede i 1894, netop nu er afslagt, skal jeg supplere mine tidligere Oplysninger. Den Sum, for hvilken der er løst Rentebevillinger i 1891, udgjorde 47,100,000 Kr., i 1892 46,700,000 Kr., i 1893 42,700,000 Kr., og i 1894 er Bevillingssummen gaaet op til 49,500,000 Kr., altsaa i dette Aar steget med 7 Millioner Kr. mod det foregaaende. Af dette Beløb er der anbragt 15,600,000 i 1ste Prioritet i vedkommende Ejendomme.

Med Hensyn til de stillede Vædringsforslag skal jeg bemærke, at jeg i og for sig ikke har noget at erindre imod det af Fler-tallet under Nr. 1 stillede Forslag, hvorved der tilsigtes at forhindre en Omgaaen af Loven, idet man navnlig vil ramme Væksellaan, for hvilke der er givet Stadesløsbrev mod Sikkerhed i fast Ejendom. Det er muligt man vil kunne naa det, man saaledes har tilsigtet, saafremt der foreligger et virkelig Udlaan i Væksel-form, altsaa en ren og klar Omgaaen af Loven. Derimod vil Bestemmelsen her ikke kunne komme til at ramme saadanne Forhold, hvor der gives Stadesløsbrev mod Sikkerhed i fast Ejendom for en virkelig Vækselkredit; det, at en handlende for at opnaa Vækselkredit, udsteder Stadesløsbrev, eller at en anden, for at skaffe ham denne Vækselkredit, gør det, vil komme til at ligge uden for Lovens Bestem-

melse og bør ogsaa ligge uden for, da det er et Forhold, der ikke kan sammenstilles med de Forhold, der omhandles i Loven af 6te April 1855, nemlig de egentlige Udlaan mod Sikkerhed i fast Ejendom. Hvad det andet Vædringsforslag angaar, som jo gaar ud paa, at det ikke skal være tilladt at løse Rentebevilling for Midler, der staa under offentlig Bestyrelse eller offentlig Tilsyn, da maa jeg bestemt fraraade Vedtagelsen deraf. Det vilde jo i Virkeligheden være et Paabud om, at saadanne Midler, som her er Tale om, i Fremtiden skulle laanes ud til 3½ pCt. og ikke til nogen højere Rente. Men Spørgsmaalet om, hvorledes man skal forholde sig med disse Midler, maa være aldeles frit og uafhængigt af, hvad der vedtages ved denne Lov her. Det er Forholdene, saaledes som de udvikle sig i Virkeligheden, der maa afgøre, om disse Midler skulle udlaanes til 3½ pCt., eller om de i Fremtiden skulle kunne udlaanes til højere Rente. Det forudsætter jeg som givet, at naar dette Vædringsforslag forkastes, vil den foreliggende Lov ikke kunne saa nogen Indflydelse paa Afgørelsen af det her omhandlede Spørgsmaal.

Seg tillod mig ved 1ste Behandling at henlede det kommende Udvalgs Opmærksom-paa forstellige Mangler ved Lovforslagets Redaktion. Men Udvalget har ikke ment at kunne tage Hensyn dertil. Dette skal jeg særlig bellige for et enkelt Forholds Bedkommende, nemlig dette, at Forslaget ikke indeholder nogen udtrykkelig Udtalelse om, at dets Bestemmelse i § 1 ikke kommer til Anvendelse paa de bestaaende Gældsforhold. Jeg tror nemlig, at Udvalget er i en Misforstaaelse der med Hensyn til Indholdet af § 1, nemlig at denne Paragraf kun skulde kunne finde Anvendelse paa de Vaaneforhold, der kontraheres, efter at Loven er traadt i Kraft. Det vilde være rigtigt, saafremt det var Alar, at man vedtog, at der skulde svares en højere Rente end lovbestemt. Men det er jo slet ikke Forholdet. Alar bestaar jo i, at man tager højere Rente end lovbestemt, og det er for saa vidt ligegyldigt, hvad man har vedtaget. Har jeg vedtaget at modtage 8 pCt., men kun modtager 4 pCt., er det ikke Alar, og omvendt, har jeg vedtaget at modtage 4 pCt., men modtager 8 pCt., er det Alar. Det er det faktiskste Forhold, hvilken Rente der svares i Gældsforholdet, som afgør, om det er Alar eller ikke. Og derfor maa Bestemmelsen i Lovforslagets § 1: „Undtagen ved Udlaan i faste Ejendomme, i hvilket Tilfælde den almindelige Rente ikke maa overstrides uden dertil erhvervet Bevilling“, forstaaes saaledes, at man